

Paula Munkhammar

19.-25.7.

#punkalaitumelaiset

19.7.

Moikka vaan kaikille!

Tällä viikolla täällä kirjoittelee ja päivittelee Munkhammarin Paula (o.s. Lindholm, joka varmasti monelle kuulostaa tutummalta). Olen 38-vuotias opettaja ja syntymäni laiturilainen.

Parikymmentä vuotta asuin pitäjällä Keskuskoulua vastapäätä (oisko se syytä ammattinvalintaan?) ja edelliset 18 vuotta olen asunut Ruotsissa, Tukholman kupeessa sijaitsevassa Nackassa. Asun täällä mieheni Matsin ja kolmen poikamme kanssa: Vincent 13, Benjamin 11 ja Jonatan 8.

Tosin aina osa perheestäni on siellä laiturilla: äitini, äidin avopuoliso ja kaksi pikkusisko puolisoinen, pikkuveli on "uskaltanut" muuttaa Turkuun asti. Ajattelin tällä viikolla kirjoitella vähän omasta taustastani punkkislaisena ja kertoa itsestäni, perheestäni ja mulle tärkeistä asioista. Ulkosuomalainen kun olen ajattelin myös kirjoitella miten kaltaiseni maalaistyttö sopeutuu elämään suurkaupungissa kaiken uuden keskellä, mukaan lukien uusi kieli. Vai voiko siihen sopeutua? Ja miten "hyväksyä" se että osa sinua on aina jossain muualla, olit sitten kotona Ruotsissa tai kotona Punkkiksella.

Vapaa-ajan täyttää perhe ja ystävät, lasten harrastukset ja oma rakas mökki Tukholman saaristossa. Kuulette myös "intohimoistani" kirjoista, leipomisesta ja herkuttelusta, musiikista ja mekoista.

Mutta niistä kaikista lisää tämän viikon aikana, pysyhdän linjoilla Mukavaa ja aurinkoista viikkoa kaikille!

20.7.

Mun tuntomerkki on aina ollut hymykuopat. Muistan että ihmiset on niitä aina kommentoinut ja kuullut monen laulavan "Hymyhuulet"-laulua. Usein on myös kysytty että etkö sä koskaan ole vihainen kun aina hymy paistaa läpi. Tätä kuulen kavereilta, työkavereilta ja myös omilta oppilailtani. Vaikka rauhallinen luonne olenkin niin osaan kyllä suuttua, sen voivat varmasti omat poikani vahvistaa. (Kuva 1)

Lapsuusajan kotini sijaitsee pitäjällä Vesilahdentiellä jossa edelleen äitini asuu avopuolisonsa kanssa. Muistan monet aamut kun heräsin tuoreen pullan ja leivän tuoksuun naapurista, muistaako joku Oinaanojan leipomo-konditorion? Ehkä tässä on syytä omaan leivontahulluuteen (siitä lisää loppuviikosta). Koulu oli ihan vieressä, samoin liikuntahalli. Koulun pihaa ja hallia käytettiin paljon: isäni oli yläasteella liikunnan ope ja se antoi mahdollisuuden testata monia erilaisia liikuntamuotoja. Tykkäsin erityisesti pesiksestä, lentopallosta, sulkkiksestä ja tenniksestä. (Kuva 2)

Olen aina tykännyt musiikista. Isäni kuunteli paljon musiikkia ja sain lapsena tutustua mm. Dington, ZZ Topin ja Queenin musiikkiin. Olen "kaikkiruokainen", mutta täytyy myöntää että upeimmat musiikkikokemukset ovat Adelen konsertti Wembleyllä 2017 ja Aviciin muistokonsertti täällä Tukholmassa 2019. Lauoin monta vuotta kuorossa Keinäsen Hannun johdossa (onko täällä muita Keskuskoulun kuorolaisia?). Mieheni soittaa kitaraa, samoin keskimäinen poikani, nuorimmainen on rumpali. Mukavaa miten musiikki yhdistää! (Kuva 3) Olen ihan pienestä asti halunnut olla äiti ja haaveillut omasta isosta perheestä. Oma perhe Punkkiksella, meidän Kiljusen herrasväki (ääntä ei meiltä ole koskaan puuttunut) on ollut siihen hyvä malli.

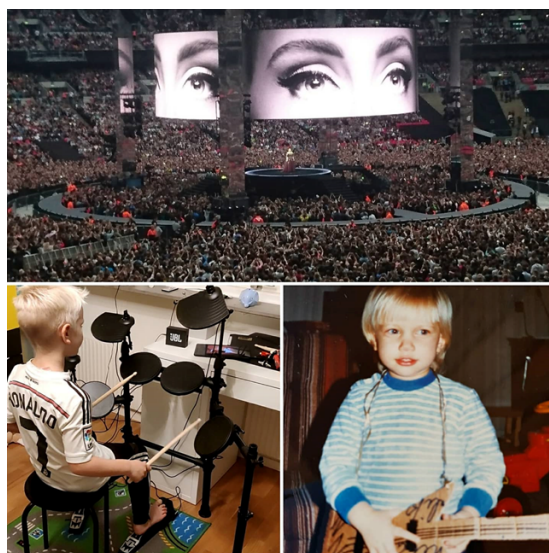
Olin monta vuotta hoidossa Tähtisen Titin luona ja siitä ajasta on mielettömän lämpimät muistot. Tältä ajalta löysin myös 1-vuotiaana ystävän, joka edelleen 37 vuotta myöhemmin on yksi tärkeimmistä. Ehkä tässä syy miksi myös omat poikani olivat perhepäivähoidossa päiväkodin sijaan, päätös joka on rikastuttanut koko perheen elämää. (Kuvat 4-6) Mukavaa päivän jatkoa kaikille!

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

21.7.

Onko sun elämässä tapahtunut asioita jotka jakaa elämän eri osiin, elämä ennen ja elämä jälkeen? Itselläni on niitä muutama: "elämä ennen lapsia - elämä lasten kanssa", välillä myös sen mukaan kuinka monta niitä lapsia oli. "Elämä Suomessa - elämä Ruotsissa". Tosin ensimmäinen asia joka jakaa mun elämää on "elämä isän kanssa - elämä ilman isää".

Isäni kuoli auto-onnettomuudessa vuonna 1998 ollessaan 41-vuotias. Itse olin 15, sisarukset 13, neljä ja kaksi vuotta. Äitini jäi leskeksi, yksin neljän lapsen kanssa ollessaan 40-vuotias.

Punkalaidun on pieni paikka ja muistan miten isän kuolema vaikutti moniin ihmisiin. Hän oli opettaja Punkalaitumen yläasteella ja lukiossa, aktiivinen monessa urheilutoiminnassa ja tuttu naama laiturilla. Oli lohduttavaa jakaa suru yhdessä muiden oppilaiden ja isän työkavereiden kanssa koulussa, muiden laiturimelaisten kanssa, isän ystävien kanssa, omien ystävien kanssa. Meidän perhe ei todellakaan ollut yksin. Eräs isän ystävästä toi joulukukan joka vuosi yli kymmenen vuoden ajan, ele jota en koskaan tule unohtamaan.

Tämä on yksi Punkalaitumen vahvuuksista: kaikki on tuttua, kaikki tuntee toisensa. Tätä olen kaivannut paljon Ruotsin vuosieni aikana.

Mutta välillä oli myös raskasta kun kaikki tunsivat, kaikki tiesivät, koskaan ei voinut olla anonyymi. Pienellä paikkakunnalla juurutaan ja välillä tuntui että muut tiesivät mun asiat mua paremmin. Siitä on vaikea tykätä, mutta se taitaa olla osa kaikkia pieniä paikkakuntia. Ikävöin yhteenkuuluvuuden tunnetta joka Punkkiksella on. (Kuva 1)

Mulla kävi hyvä tuuri ja sain yläasteikäisenä kesä- ja viikonlopputyön oikein läheltä: silloinen Kimppa. Aloitin kioskin luukulla ja istuin lopuksi kassalla. Muistaako joku ostaneensa meikäläiseltä jotain? Istuin monet iltapäivät ja viikonloput kassalla ihan karkkihyllyn vieressä, ei ihme että nykyään on niin vaikeaa olla ilman karkkia. (Kuva 2)

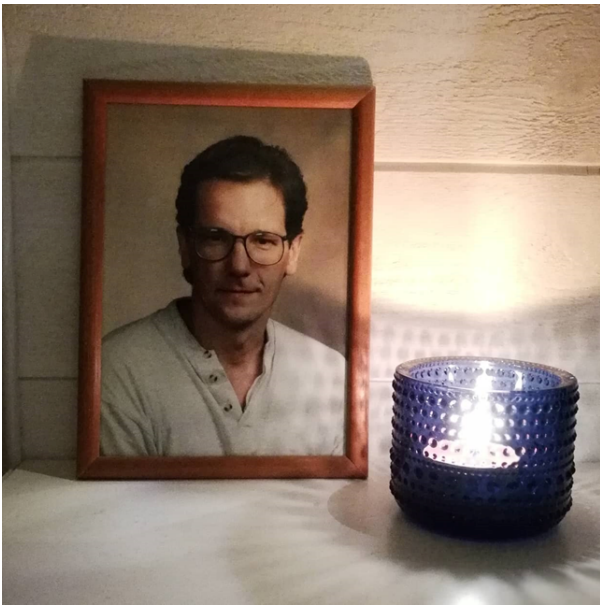
Itselleni oli ihan selvä juttu että jatkoin oman paikkakunnan lukiossa: tuttu koulu, tutut opettajat ja luokkakaverit joista moni oli ollut mukana eskarista asti. Vanhojen tanssit on yksi lempimuistoistani näiltä ajoilta. Rakastan "Tuulen viemää" ja kaikkia ihania mekkoja! Serkkuni suunnitteli ja ompeli oman ihanan mekkoni. (Kuva 3)

Pääsin ylioppilaaksi kesäkuussa 2001. Samana keväänä tapasin Matsin Ruotsin laivalla: minä olin juhlimassa yo-kirjoitusten päättymistä ja hän armeijasta pääsyä. Muistan että Matsin ensi visiitti Punkkiksella oli pääsiäisviikolla, ja äitini kertoi kavereilleen että meillä vietetään ensi kertaa ihan oikeasti hiljaista viikkoa viitaten mahdollisiin kieliongelmiin.

Ruotsi ei ollut vahvimpia tai tykätymimpiä aineitani lukiossa, vaikea uskoa sitä tänään kun olen kaksikielinen ja opettaja ruotsalaisessa koulussa. Samana syksynä lähdin Tukholmaan viettämään au pair-vuotta ja pari vuotta myöhemmin tammikuussa 2003 muutin ihan kunnolla Ruotsiin. Onneksi en silloin kauheasti miettinyt miltä tuntuisi kun ei näe perhettä joka päivä, joka viikko, joka kuukausi. En miettinyt että en tuntenut muita kuin Matsin perheen, tai ettei mulla oikeastaan ollut mitään suunnitelmaa opiskelusta tai työpaikasta, saati sitä että miten pärjäisin ruotsin kielen kanssa. Välillä on hyvä olla miettimättä ja tietämättä niin uskaltaa ehkä enemmän. (Kuva 4)

Siitä lisää huomenna!

Aurinkoista päivää kaikille

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

22.7.

Tuskin olen ainoa joka on tehnyt päätöksiä ajattelematta asiaa ihan loppuun asti. Elämä pienessä kaksiossa Tukholman lähiössä eroaa aikailla elämästä tutussa ja turvallisessa Punkkiksessa. Metro, bussit, ihmismäärät, kaikki eri kielet joita kaupungissa kuulee. Ketään et tunne etkä kenenkään kanssa voi/uskalla puhua, mihinkään et löydä. Ja se koti-ikävä! Niin monia kertoja teki mieli lähteä takaisin perheen luokse joka oli hitsautunut tiukasti yhteen.

Suhteiden avulla (ne toimii sekä kaupungissa että maalla) sain töitä: siivosin rappuja useassa kerrostalossa ja pääsin kahvilaan töihin Gamla staniin. Sain tästä hyvät työt moniksi vuosiksi opiskelun rinnalla. Ja lopulta se kielikin alkoi sujumaan kun vaan uskalsi avata suunsa. Sisukas kun olen niin en antanut periksi!

2004 aloitin opinnot Tukholman opettajakorkeakoulussa. Muistan että jo pikkutyttönä "pakotin" kaverit leikkimään koulua, ja minä tottakai olin aina opettaja. Tuntui selvältä seurata isän jalanjalkia niinkuin myös pikkusiskoni on tehnyt. 2008 valmistuin opettajaksi.

Ajoittain aika rankkaa työtä: opettajan rooli ja työt täällä eroaa aikalailla open töistä Suomessa. Mutta niin monet asiat tekee työstä antoisaa ja rikasta! (Kuvat 1--3)

Kesällä 2001 Mats vei mut ensimmäistä kertaa perheensä kesämökille Tukholman saaristossa sijaitsevalle pienelle saarelle nimeltään Puttisholmen. Se oli rakkautta ensisilmäyksellä! Vaikka mikään ei periaatteessa ollut niin kuin Punkkiksella, on se kaikki nämä vuodet ollut se paikka joka eniten helpottaa koti-ikävään. Meri, metsä, rauhallisuus, hiljaisuus. Nykyään paikka on meidän omistuksessa ja se on ehdoton lempipaikkani. (Kuvat 4-8)

2008 syntyi poikamme Vincent, sen myötä Ruotsista tuli kunnolla koti. Sen jälkeen on ollut ikävä joko tänne tai Punkkikselle, perhe löytyy molemmista paikoista. Benjamin syntyi 2010, Jonatan 2012 ja samana vuonna muutimme nykyiseen kotiimme Ältaan (Nacka). Niin kuin maalla mutta suurkaupunki on ihan nurkan takana.

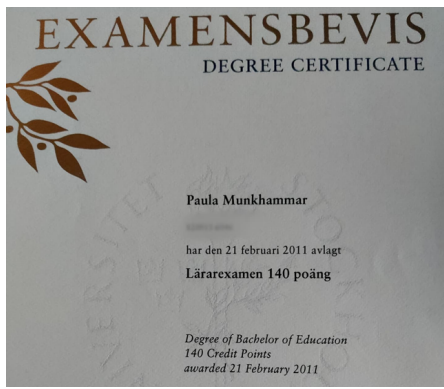
Tärkein roolini on äiti, tai täällähän mä olen "mamma". Pojat puhuvat kanssani ruotsia, mä puhun heille suomea. Kuulostaa aika hassulta mutta toimii meillä hyvin. (Kuva 9)

Kuva 1.

Kuva 2.

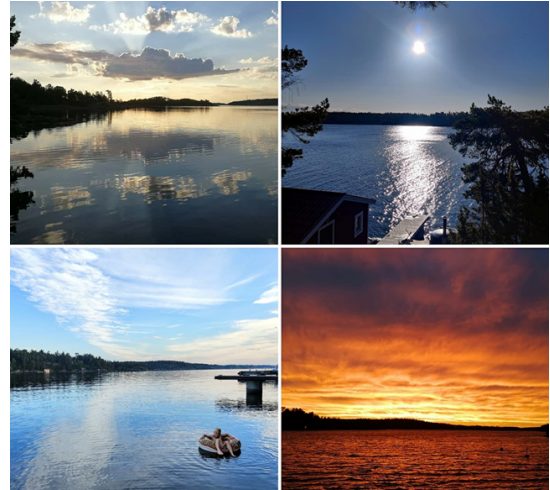
Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

23.7.

Millainen on tavallinen tyttö Punkalaitumelta? Tai eihän sellaista tietenkään ole. Pieni paikka mutta pitää sisällään monta erilaista ihmistä, se mikä tekee myös Punkkiksestä niin mielenkiintoisen ja rakkaan!

Tämä tyttö on aina ollut aika tyttömäinen, vaikka rehellisesti voin tunnustaa että meikkaaminen ja hiusten laitto on samalla tasolla kuin 10-vuotiaana Eli lähes olematon, eikä kiinnostus ole kauhean suuri.

Mun juttu on mekot! Ja niitähän löytyy! Viime kesänä löysin 100 mekkoa vaatehuoneesta, sen jälkeen en ole enää uskaltanut laskea. Mutta tasaisin väliajoin sinne uusia mekkoja ilmestyy. Intohimo, harrastus, hulluus, riippuvaisuus: en tiedä mikä ois paras sana kuvaamaan mekko-kiinnostusta. Voiko työllä olla koskaan liian montaa mekkoa? (Kuvat 1-4).

Toinen intohimoni on leipominen, herkuttelu ja karkit. Tykkäsin leipoa jo pienempänä ja muistan kuinka kivaa oli Hietalan Ailan lapsille järjestetyllä kokki-kurssilla. Äitini on myös aina leiponut, ja Oinaanojan leipomon tuoksut naapurissa oli aivan ihanat! Rehellisesti voin myös myöntää että rakastan herkuttelua, se on aina ollut lemppari! Keksit, leivonnaiset, irtokarkit: vaikeaa olla ilman! Leivon myös usein töihin meidän koulun henkilökunnalle, 90 henkeä saa aika iloiseksi muutamalla keksillä. Keksi auttaa kaikkeen (Kuvat 5-8).

Kirjat ja lukeminen, onko mitään se parempaa? Voit "matkustaa" minne vain, milloin vain etkä koskaan tiedä mitä kirjan kansien välistä löytyy. Luin paljon jo lapsena ja nuorena, Viisikot, Neiti Etsivät ja monet muut kirjasarjat. Äiti ja iskä luki myös paljon meille lapsille. Itse olen aina lukenut omille pojille suomeksi, Tatu ja Patu-kirjat on yksi suosikeista. Pojat lukevat yksikseen ja toisilleen, mutta välillä saa myös "taistella" että lukisivat enemmän. Pojilla on suomen kieli lisäaineena koulussa ja koitan kannustaa lukemaan myös suomeksi. Koulussa luen paljon oppilaille ja järjestän aikaa lukemisella. Vuodessa luen 50-70 kirjaa. (Kuva 9)

Eikös olekin hyvä yhdistelmä? Tyttö joka istuu paikallaan ja lukee jatkuvasti, samalla herkutellen ja kaappi on täynnä mekkoja johon ois kiva mahtua. Ei ehkä ihan ihanteellinen yhdistelmä.

Jotenkin se sopii kuvaan että tällainen tyttö saa talon täyteen poikia. Tv-pelit, musiikki, jalkapallo ja jäkis kiinnostaa perheen miesporukkaa. Mats treenaa kaikkien kolmen jalis-joukkuetta, mä olen mukana taustajoukoissa ja leivon usein eri tapahtumiin. Ja tottakai kannustan otteluissa! (Kuva 10)

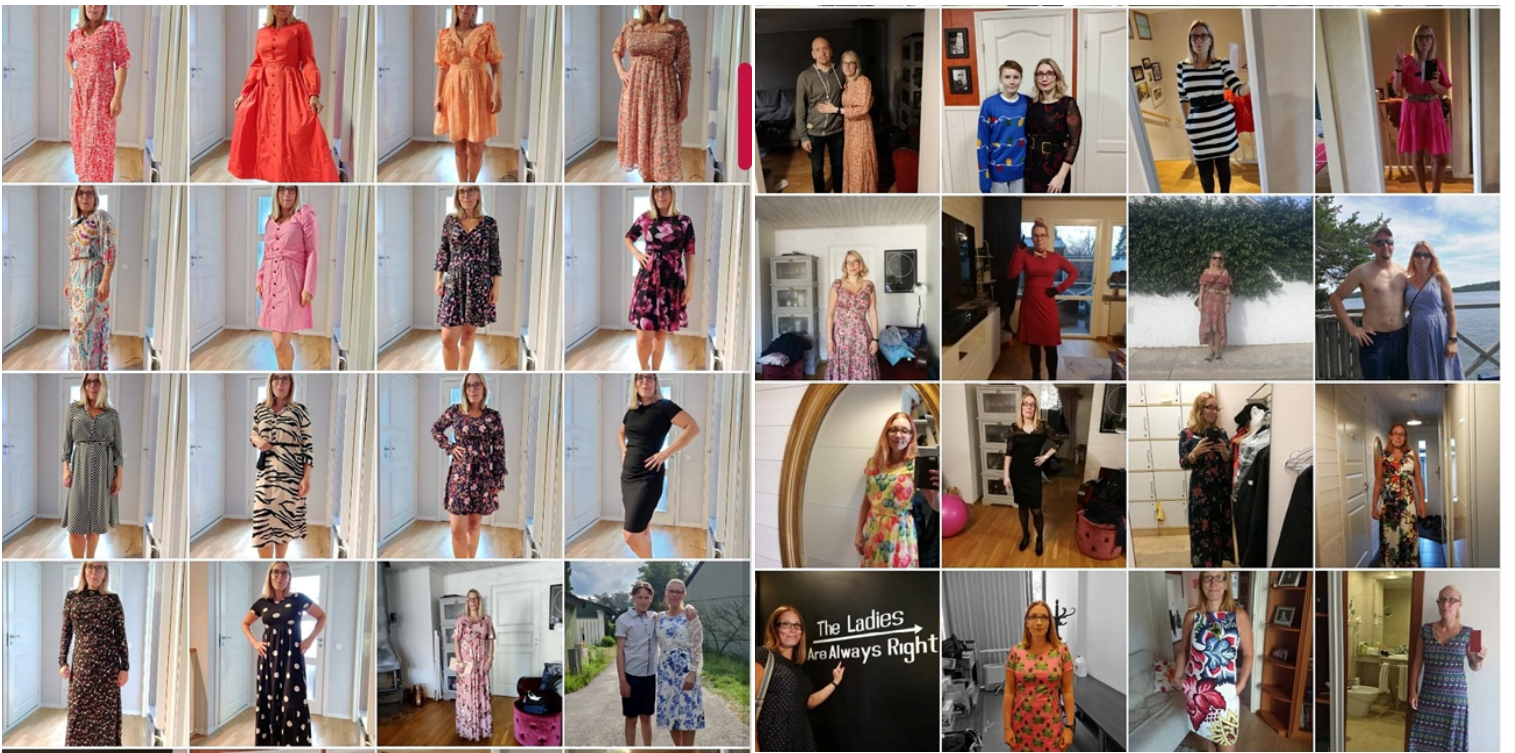
#ältaif

Huomenna enemmän siitä miten Punkalaidun sopii meidän perheen arkeen ja elämään. Aurinkoista perjantaita kaikille!

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

Kuva 10.

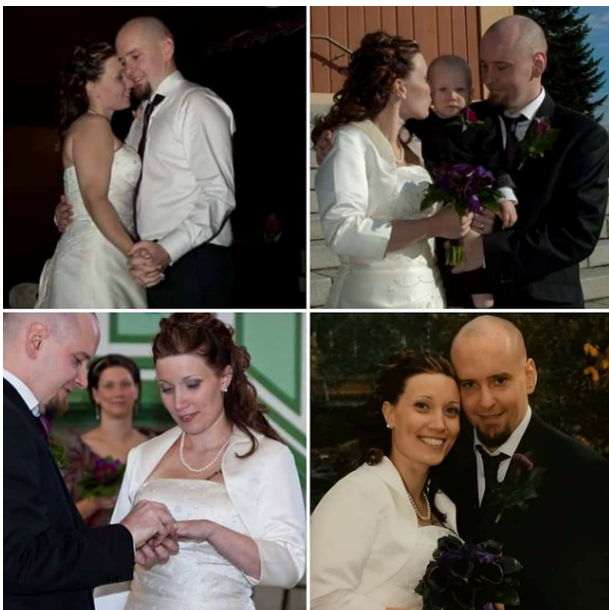
24.7.

Mitä Punkalaidun merkitsee kaikkien näiden vuosien jälkeen ja miten sen saa sopimaan perheen arkeen joka muutoin on toisessa maassa?

Meidät vihittiin 2009 Punkalaitumen kauniissa kirkossa, häitä juhlittiin Myllypirtillä. Kaikki Ruotsista tulevat vieraat majoitettiin Maatilamajoitus Saarisen tiloille. Oma rippipappini, Karon Veli-Matti, vihki meidät ja kastoi Benjaminin ja Jonatanin, kun ristiäisiä vietettiin mummun luona. Punkalaidun luo muistoja sekä meille läheltä että vähän kauempaa tuleville, ja sitoo kauniisti ihmiset ja tapahtumat yhteen. (Kuvat 1-4)

Meidän perheelle Punkkis on ennen kaikkea mummula. Pojat saavat kunnon "kielikyllyn" suomeksi ja pääsevät testaamaan erilaisia juttuja, juttuja jotka ehkä jollain tavalla kuuluvat enemmän maalle kuin kaupunkiin. Mönkijällä ja paloautolla ajelu, metsäretket museolle ja ensimmäinen visiitti metsästyksen maailmaan, jätskillä käynti Myötätuulessa, joulukuusen haku lähimetsästä. Mummulassa vietetään joululomat, hiihtolomat ja kesälomat. Joulua ei meidän perhe osaa edes muualla viettää. On rikkaus pystyä tarjoamaan kaikki nämä aarteet omille pojille ja näyttää heille omat juureni. (Kuvat 5-8)

Mulle Punkalaidun on toinen koti, se paikka jossa saan olla tytär ja sisko. Siellä on lapsuudenkoti jossa voin höpöttää perheen kanssa suomeksi yömyöhään ja nauraa kyöneleet silmissä yhdessä sisarusten kanssa. Paikka missä juhlitaan omalla porukalla mutta myös tuttujen ja ystävien juhlissa. Paikka mihin aina olen tervetullut ja voin olla oma itseni. On ihana mennä Pourulle tai lähteä lenkille, ja aina tavata joku tuttu joka moikkaa vaikka vuosikaudet olen asunut muualla. Se on Punkalaidun. (Kuvat 9-10)

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

Kuva 10.

25.7.

Viimeinen päivitys meikäläiseltä näille taajuuksille. Vähän epäileväisin mielin ilmoitin itseni mukaan tähän kampanjaan miettien, että mitä mielenkiintoista sanottavaa mulla voi olla kun melkein 20 vuotta on asunut muualla. Mutta näimmä Punkalaidunta ei tosta vaan oteta plikasta pois.

On ollut lähes terapeutista saada muistella vanhoja ja pukea omat muistot ja tunteet sanoiksi, ja koettaa kertoa mun matkasta sinne missä tänään olen. Kiitos kaikille lukijoille ja iso kiitos kaikista muistoista joita jaoitte iskästä, en voi sanoin kuvata miten paljon ne merkitsevät.

Olen pojille lukenut teidän muiden muistoja ja antanut heille taas uuden kuvan isoisästä jota he eivät koskaan saaneet tavata.

Koronan takia Punkkiksella käynti on viime aikoina ollut vain haave ja on ollut rankkaa olla ilman perhettä. Toivon että syksyllä päästään taas käymään. Jos törmäät muhun pitäjällä, tule ihmeessä moikkaamaan!

Näihin kuviin ja sanoihin on hyvä päättää viikkoni punkalaitumelaisena Mukavaa ja aurinkoista kesän jatkoa kaikille

BOYMOM

My friend asked me what it was like to live in a house full of boys so I peed on her bathroom floor, ate everything in her fridge, told her 800 stories about Minecraft, farted 20 times, and when she was ready to kill me I gave her a hug and told her she was pretty.